Parlamento das Letras: Marica Campo

Publicado o 01/08/2012

Marica Campo é dona desa secreta alquimia que irmanda a marabilla co real na máis feraz literatura. Saben diso os seus magníficos relatos de Confusión e morte de María Balteira *(1996) e aínda moitas das súas pezas infantoxuvenís como, poño por caso,* O Premexentes non pode cos paxaros rebezos *(1984).*

Voz da Terra, telúrico son, a súa é unha poética de lar matricial na que a figura da nai —e a Tradición, a cadea de mulleres que foron e van sendo e na que unha se insire— é referencial, tamén si o amor, a beleza, a paixón pola vida e o barco do tempo no que navegamos coa palabra. Testemuñan o que digo o compilatorio Tras as portas do rostro *(1992), mesmo* Pedinche a luz prestada *(2001) e, con formulística clásica, o seu máis recente* Sextinario *(2007).*

Ensaísta comprometida, a súa sinatura figura en numerosas revistas e xornais do país, nos que se ten ocupado de cuestións literarias e sociais e, por suposto, ten achegado valiosas colaboracións poéticas e narrativas.

Toda a maxia do Crispín do Mao, do Xoel voador e da Xoana rememorada é convocada neste parladoiro de ausencias e presenzas, un verdadeiro abracadabra co que franquear o paso ao reino de saber que leva cosido nas pregas da ánima a escritora do Incio.

—¿Cando, onde e da man de quen publicaches os teus primeiros textos?

Empecei a escribir en castelán e publiquei dous relatos breves nunha revista de mestres de Madrid que se chamaba *Contacto y acción*. Despois, xa nunha práctica monolingüe a todos os niveis, algún poema en *Dorna*. Anos despois, coido que no 1987, saíu nos Cadernos da Escola Dramática unha peza de teatro que escribira a raíz do 23F, *O Premexentes non pode cos paxaros rebezos.* Levara unha Mención de Honor no Facho e xa fora representada en moitos lugares. En 1992 Baía Edicións editoume *Tras as portas do rostro*, o meu primeiro libro de poesía, unha pequena antoloxía. Foi a insistencia de Pilar Pallarés, Carme Cociña e Bernardo Penabade a que me impulsou a dar o paso.

—¿Cal das túas obras cres que foi mellor tratada e cal pasou máis desapercibida para o público e/ou a crítica? ¿Por que cres que recibiron ese trato desigual?

A mellor tratada foi, seguramente, *Confusión e morte de María Balteira.* Porén, non teño queixa de ningunha. Todas recibiron críticas moi xenerosas. Aínda así, se teño que me referir a algún título, diría *Onde houbo lume.* Quizais non teña os méritos da outra. Mais estou contenta de tela

escrito, porque rescatei historias emparentadas coa miña memoria que, doutro xeito, ficarían no esquecemento.

—¿Tes algún hábito singular ou manía á hora de escribir?

Preciso estar soa e con frecuencia escoito música que inclúa o violonchelo. Mischa Maisky ou Jacqueline du Pré preferentemente.

—Nunha antoloxía da nosa literatura recente, ¿ao pé de que autores/as preferirías figurar?

Eu non teño xeración. Non son unha escritora serodia, porque escribo desde sempre; mais como fun remisa a publicar, non coincido en idade cos que o fixeron polos mesmos anos ca min. Así que non sei onde cadraría ben.

—Se tiveses que historiografar a túa propia traxectoria literaria, ¿que trazos salientarías?

O xa amentado carácter de escritora serodia e o cultivo de xéneros diversos. Tamén a brevidade. Endexamais penso en textos de gran formato, non sei se por preguiza, por primar a intensidade sobre a extensión ou por consideración cos posíbeis lectores e lectoras. Pouco obsesionada polas modas e si moito polo cultivo da lingua en que escribo.

—¿Que lecturas te acompañan decote ou a que escritores/as regresas con frecuencia?

Son moitas e variadas. Os clásicos, tanto galegos como de fóra. Rosalía é un descubrimento que non cesa. Os galegos e galegas actuais que me interesan. Gustei moito de García Márquez até que publicou *Memoria de mis putas tristes*. Ese xa non o quixen ler para non lle perder a devoción. Regreso moitas veces a *A poética do espazo* de Gaston Bachelard e a case todos os seus ensaios. Podería seguir… En todo caso, son unha lectora bastante anárquica.

—¿Que cres que lle falta aínda ás nosas letras e que lles sobra definitivamente?

Fáltalle promoción de autores e autoras que están á altura dos poucos que teñen unha proxección alén das nosas fronteiras. Sóbranlle capelas canonizadoras dalgúns e que sentencian a outros ao esquecemento. Prexuízos, en resumo. Non falo desde ningún resentimento, porque non é o meu caso.

—Se soubeses que o teu tempo se esgota, ¿que non te perdoarías non deixar escrito?

Un poemario que me tirase a fama de escritora formal, ligada ás formas clásicas. O curioso é que teño moitos máis poemas así que sonetos ou sextinas, mais ao estaren os últimos libros de poesía que publiquei neses formatos, prodúcese o equívoco.

—¿Cal é a túa valoración do noso presente literario?

Sempre hai que aspirar a máis, pero se temos en conta o estado da nosa lingua, non hai moito máis que lle pedir. Teño a sensación de que as nosas escritoras e escritores son como os artistas que fan, por exemplo, esculturas en xeo, na chamada arte efémera. Derrétense antes de chegar aos seus lexítimos receptores, os galegos e galegas que non len ou, se o fan, fano maioritariamente en castelán. Quero dicir que nun pobo cunha lingua non normalizada, escribir é heroico e puro amor ao oficio.